

FRANTIŠEK KOTLETA

ŘETĚZOVÁ
REAKCE

FRANTIŠEK KOTLETA

**ŘETĚZOVÁ
REARCE**

**KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY
V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA**

Série Bratrstvo krve

Hustej nářez
Fakt hustej nářez
Mega hustej nářez
Vlci (prequel)

Perunova krev

Perunova krev I
Perunova krev II

Volný cyklus paranormálních detektivek

Příliš dlouhá swingers party
Velké problémy v Malém Vietnamu
Poslední tango v Havaně

Lovci
(samostatná kniha)

Série Spad

Spad
Poločas rozpadu
Rázová vlna
Řetězová reakce

FRANTIŠEK KOTLETA

**ŘETĚZOVÁ
REAKCE**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2018
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2018
Cover Art © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-167-0 (print)

ISBN 978-80-7557-649-1 (ePub)

ISBN 978-80-7557-650-7 (mobi)

ISBN 978-80-7557-651-4 (pdf)

„Nevím, čím se bude bojovat ve třetí světové válce, ale ve čtvrté to budou klacky a kameny.“

(Albert Einstein)

Vrána si pročísl zbývající vlasy na hlavě a zachrchlal. Pár vlasů mu zůstalo v ruce. Nervózně je setřepal z prstů a ruku si otřel do kalhot. Šlo o zachovalé džíny od Calvina Kleina, což byl jasný znak bohatství. Mohl si je odpustit, protože vzhledem k menšímu než malému množství zubů, které měl v puse, a stavu obličeje ho nemoc z ozáření brzy pošle pod kytičky. Džíny pak z něho v lepším případě stáhne někdo, komu se budou hodit. V horším shnijí s ním. Už na tomhle zatraceném světě stejně přeluhoval. Tomu chlapovi táhlo na šedesát. Lidi jako on byli v téhle době raritou.

„Na co myslíte?“ zeptal se mě.

„Že vás ty halhoty přežijou,“ přiznala jsem.

Usmál se a pokrčil rameny.

„Pokud mě i s něma někdo ještě nerozstřílí. Tamta mrdka na mě třeba včera vytáhla kus železa a zkusila mi s ním rozbít hlavu,“ ukázal na šestnáctiletou holku, jejíž obličej se změnil v masu modrých oteklin. Viděla jenom na jedno oko. Druhé se skrývalo za krvavou krustou. Zbytek těla pokrývaly šrámy od biče a modřiny od bití tupým

předmětem. Vránovy gorily na ni vzaly nejspíš pořádný čakan. Choulila se nahá na zemi a klepala se zimou. Někde pod těmi podlitinami měla otrockou značku, ale teď bych ji nejspíš nenašla ani s lupou.

Vrána vytáhl pistoli – CZ 75. Odřenou, ale dobře udržovanou. Ušklíbl se, namířil na dívku a vystřelil. Kulka jí proletěla kousek od levého stehna a zaryla se do země. Měla štěstí – o kousek dál se ještě nacházelo pár dlažebních kostek. Olovo by se od nich odrazilo a nejspíš by jej slízla. Zakňučela strachy, ale nepohnula se. Určitě ani nemohla, protože jí Vránovy gorily zlámaly nohy. Stály kolem ní tři – mladí kluci s obušky v rukou a puškami přes ramena. Za nimi se shlukl pěkný dav šmíráků.

„Je mladá, musí mít ještě slušnou cenu. Nechcete ji radši dát do bordelu?“ nadhodila jsem. Holka se na mě s nadějí podívala, Vrána ale zavrtěl hlavou.

„Tu už moji kluci rozmrдали tak, že by její kunda zvládla dvě železný trubky a furt by neměla dost,“ zachrchlal, jak se zasmál vlastnímu vtipu. Gorily ho následovaly a hned nato i přední řady čumilů, které ho nejspíš ani neslyšely, jen reagovaly na smích Vránovy ochranky. Lidé v Praze věděli, že když se směje Vrána, je dobré se k němu přidat.

Snažila jsem se udržet fazonu, ale šlo mi to zatraceně těžko. Nejraději bych mu na místě zlomila vaz. Toho chlapa jsem znala ještě z dob, kdy jsme s plukovníkem Michálkem provozovali Americkou kavárnu v Praze. Chodil k nám hrát karty, a i když šlo o tvrdého obchodníka s otroky a člověka, který

vybíral výpalné v půlce Prahy, nikdy si vůči nám nic nedovolil. Nejspíš se Michálka bál kvůli starým časům.

Zrovna u jeho osoby bylo fascinující sledovat, jak válka a následný kolaps civilizace lidi proměnily. Tenhle chlap vydělal za mlada hromadu bitcoinů na internetu, kde fušoval do všeho od porna až po weby pro maminky. Na fotkách se nikdy neobjevoval bez své blondaté manželky, tří dětí a labradora. Taky lifroval hromadu peněz na charitu, a jestli se nepletu, vystupoval i v jednom dobročinném klipu, kde v potu tváře sázel s malými černoušky stromy někde v Africe. Hladil je po hlavičkách a mluvil o lepším světě pro všechny. Teď ovládal otrokářskou stezku z Hamburku přes Prahu až do Říma. Všechna tři sanitní města válka ušetřila jaderného bombardování i konvenčních útoků. Co přišlo po ní, bylo ale mnohdy horší.

„Mně široký kundy nevadí. Vykoupím ji. Kolik chcete?“ nadhodila jsem ledabyle.

Vrána zase s úsměvem zachrchlal a zavrtěl hlavou.

„Můžete za to vy. Ti zoufalci slyší, co děláte v Brně. Myslíte si, že se zvěsti o Michálkově doktríně nedostaly přes Pustinu? Oni věří, že se věci změní, a to je pro ně to nejhorší, co je mohlo v životě potkat. Nemůžeme si dovolit být změkčilí jako vy,“ odvětil a namířil holce bouchačku mezi oči.

„Prodejte mi ji, kvůli starým časům,“ zavrčela jsem. Možná hlasitěji, než bylo záhodno, protože gorily se na mě nevraživě zamračily.

„Právě, že kvůli starým časům to neudělám. Nemůžeme si je dovolit. Dnes platí – nemáš respekt, nemáš nic,“ prohlásil a vpálil holce kulku mezi oči. Tolik k dočasnosti štěstí.

Lebka jí křupla a ven vycáklo něco krve a mozkomíšního moku. Část teplé krvavé kaše ohodila gorilám boty. Ani při tom nemrkly.

Vrána zachrchlal a vrátil pistoli zpátky do podpažního pouzdra.

„Jestli chcete obstát, vyserte se na starý časy. Buďte tvrdší než diamant, ostřejší než nože mejch chlapců a nelítostnější než já. Jinak se ta vaše utopie v Brně zhroutí jak domeček z karet. A to je poslední dobrá rada, kterou vám dávám,“ pronesl a vyrazil ke svým gorilám. Přitom znechuceně překročil dívčí tělo, ze kterého už vyprchal život. Ochranka ho obestoupila a prorazila mu cestu skrz náměstí pryč. S tím se pomalu začal rozpouštět i dav.

Opatrně jsem se otočila. Stála tam Jitřenka. Ruce svírala v pěst a z očí jí tekly slzy. Dívala se na dívku na ulici. Čumilové stáli a čuměli. Zábava skončila a o mrtvolu se nikdo starat nechtěl, dokud Vránovy gorily nezmizí. Za pár hodin ji nejspíš četníci naberou na káru a odvezou za město na kompost. Všechno je třeba zužitkovat.

„Proč jsi ho nezastavila?“ zeptala se, když jsem k ní přišla. Ukazováček levé ruky mi zapíchl do hrudníku. Vypadala jinak, než když jsem ji před pár měsíci potkala – vlasy ostříhané na krátko, na sobě vojenskou bundu ze skladu brněnské vojenské jednotky, stejně tak kalhoty i pevné vojenské boty. Nikdo by v ní nepoznal divokou, mezi

kteřé patřila, mezi nimiž se narodila a jako taková vnímala svět.

„Do zasedání si nemůžeme...“, zkusila jsem jí to vysvětlit, ale její ukazováček se schoval do pěsti a tvrdě mě s ní praštila do bránice.

„Chráníme slabé. Říkala jsi to. Michálkova doktrína...“, zhluboka se nadechovala a pravou rukou si pořád poklepávala po pouzdře s revolverem Ruger GP 141, který se jí houpal nízko u pasu. Sama jsem teď dva podobné kousky nosila – šlo ovšem o NV 34 Vaquero. Zbraně jsme získali nedávno díky dodávkám z Japonska. Bohužel jejich velikost byla dost omezená hlavně kvůli tomu průšvih, který japonská armáda hasila v Číně.

„No tak, řekni něco...“, zavrčela Jitřenka a bojovně na mě vystrčila bradu.

„Mlč,“ řekla jsem, ale v tu chvíli se ohnala, aby mi dala facku.

Zachytila jsem její ruku jen pár centimetrů od své tváře a zkroutila ji.

„Pořád jsem tvá náčelnice,“ zašeptala jsem, abych čumily, kteří se trousili pryč, nepřitáhla zpět k nové atrakci.

„Nechováš se tak,“ vyprskla Jitřenka.

Měla horkou hlavu. Chvilími to bývalo zábavné, ale někdy, jako zrovna teď, strašně unavující. Druhou rukou jsem ji chytla za bradu a přitáhla si ji natěsno k obličejí.

„Všechno má svůj čas, musíme se chovat rozvážně,“ zašeptala jsem.

„Kecy,“ pronesla, ale v očích se jí objevily další slzy.

Políbila jsem ji. Bránila se, ústa pevně zavřená, ale pak jsem jí zmáčkla bradu a ona si nechala svým jazykem obkroužit ten svůj.

„Musíš mi věřit,“ řekla jsem a pustila sevření.

* * *

Stmívalo se – nejvyšší čas klidit se z pražských ulic. Poslední dobou byly neuvěřitelně přeplněné. Loňský i letošní rok přinesly zatraceně špatnou úrodu. Než většina plodin uzrála, shnila nebo se utopila v záplavách. Každý, kdo se dostal na loď nebo vor, prchl z Británie, která se kvůli hladomoru stala už prakticky neobyvatelnou. Navíc se uprchlíci tlačili i z východu. Zbývající měnitelé tam rozpoutali bratrovražednou válku. Kolony vyhladovělých a zoufalých Poláků, Ukrajinců, Rusů a dalších národů z Dálného východu mířily do střední Evropy ještě usilovněji než během poslední války. Ale teď už nebyl nikdo, kdo by jim mohl pomoci. Víta-li je tu jenom otrokáři a kanibalové. Pražští četníci ztrojnásobili své řady, ale v noci se omezovali pouze na hlídání Centra, kde žili bohatí lidé, a vlastních strážnic.

A my jsme tu byli jenom tři. Větší skupinu mi radnice odmítla přijmout. Přes Pustinu, která se rozprostírala po dopadu jaderných hlavic mezi Brnem a Prahou, jsem projela s padesáti chlapy, ale nakonec do Prahy pustili jen nás dvě a Ryana. A ten se pořád ještě nevrátil z jednání s Landauerem.

Vyrazily jsme přes Tržiště. Nacházelo se na někdejší výstavním náměstí, kterému kdysi domi-

noval nádherný neogotický kostel, z jehož trosek se stalo jedno z míst obchodu s otroky. Bylo zaplavené lidmi. Vzduchem se nesla směs vůní z vařících hrnců a kotlů. Mnoho zdejších obyvatel si vydělávalo prodejem levného jídla. Když jsem žila v Praze, chodili jsme sem celkem pravidelně.

„Hej, tady mívala stánek paní Müllerová,“ udeřila jsem na hubeného chlápka, který kusem klacku míchal v hrnci něco, co mohla být kukuřičná kaše stejně dobře jako jeho zvratky zahuštěné blátem.

„A co má bejt?“ zavrčel.

Rozhlédla jsem se okolo, ale nikde jsem nepoznala jedinou známou tvář.

„Chcete žraso? Je v tom maso,“ řekl po chvíli chlápek unaveně. Vytáhl z hrnce kus klacku a nechal z něho kaši skápnout do hrnce.

„Mám hlad,“ pošeptala Jitřenka. Konečně něco jiného než nadávání.

„Hm,“ začichala jsem směrem k páře, která z kotle stoupala, a zeptala se: „Co je to za maso?“

„Prostě maso,“ pokrčil rameny muž.

Zavrtěla jsem hlavou a vyrazily jsme dál.

Jitřence hlasitě zakručelo v břiše.

„Říkala jsi, že v Praze je všechno lepší. Není,“ špitla.

Pokrčila jsem rameny a přidala do kroku. Prošly jsme kolem několika kotlíků a velkých hrnců, ale nic ve mně nevzbudilo zrovna velkou důvěru. Až nakonec u jednoduchého pultu stlučeného ze starých prken jsem ucítila celkem příjemnou vůni. Na ohništi tu bublalo něco průzračného a nepáchnoucího po zvracích. Na pultu se pak válely různé kovové

součástky a náboje. Vachrlatý stánek i hrnec strážila asi třináctiletá holka, která pod špinavými šaty skrývala velké těhotenské břicho. Na krku měla otrockou značku. Děvče se na mě podívalo, jako by zjišťovalo, jestli jsem hrozba, nebo zákazník.

„Co to je?“ rozhodla jsem se ji přesvědčit, že jsem nejspíš zákazník.

„Bramborová polívka s mrkví, houbama a petrželí. Maso tam není, nechci tam dávat...“ ztišila hlas a rozhlédla se po okolí. Její pohled směřoval k chlápku, který se nedaleko dohadoval s vysokým tmavým mužem oblečeným v arabském stylu. Chlápek měl dobrých sto osmdesát centimetrů, na sobě dlouhý kožený kabát pobitý cvočky. Pod ním se v koženém pouzdře vyjímala brokovnice s upilovanou hlavní. Alespoň jsem to předpokládala, protože jinak by ji musel mít zasunutou hluboko ke kolenům. Hlavu měl vyholenou jako měnitelé, ale v ksichtě se mu nezračil ten jejich dementní úsměv.

„Jo, rozumím,“ ušklíbla jsem se. Z Prahy jsem byla nějaký ten pátek pryč, ale situace ve městě se o dost zhoršila. Za mých časů by tu nikdo z lidských mrtvol guláš nevařil. A to tohle město prošlo skoro vším. Poté, co bylo díky mezinárodním dohodám ušetřeno jaderných hlavic, zasáhla jej revoluce a občanská válka. Tahle vlna chaosu ale vypadala jako mnohem větší pohroma než cokoli, co se stalo předtím.

„Dvě misky?“ zeptala se dívka a já jenom pokývala hlavou.

Velkou naběračkou zalovila na dně a do dřevěných misek nabrala slušnou dávku brambor a mrkve. Z kapsy šatů vytáhla dvě dřevěné lžičky

a podala nám je. Sedly jsme si s Jitřenkou na špalky u pultu a pustily se do jídla. Vážně to bylo dobré, takže mi ani nevadilo, že během večeře padla tma, které jsem se tak děsila. Obchodníci mezitím zapálili ohně ve starých popelnících, a lidí jako by na Tržišti ještě přibýlo. Ven totiž vylezli i ti, kteří se přes den skrývali.

„Uprchlíci a otroci, co zdrhli svým pánům. Žijí v troskách a sbírají tam všechno, co by mohli prodat za řídkou polívku, aby přežili další den,“ vysvětlila nám dívka, když jsem se jí na to zeptala. Zrovna k nám totiž dorazil jeden vychrtlý chlápek v odrbaných hadrech, které držely pohromadě jenom díky několika drátům a rezavým kancelářským sponkám. Na pult vybalil celkem zachovalé matičky, šroubky a pár nábojů.

„Za tohle nic nedostaneš,“ řekla dívka a zakroutila hlavou.

„Prosím... alespoň brambor... nebo trochu vývaru...“ zachrčel chlápek. Vypadal na padesát, ale vzhledem k tomu, jak žil, mu klidně mohlo být osmnáct.

„Nějakej problém?“ zavrčel plešoun. Za zády mu stál snědý muž. Zároveň s otázkou odhrnul cíp své dlouhé plátěné košile a položil pravačku na rukojeť mačety, která se mu houpala v závěsu u boku. Somrák sebou vystrašeně trhl.

„Všechno je v pohodě, jenom jsem tady kamaráda pozvala na polívku,“ pronesla jsem klidně.

Plešoun se do mě zabořil pohledem.

„A čím platíte? Úsměvem nebo touhle holčičkou?“ ušklíbl se na Jitřenku. Okamžitě jsem pravačkou chytila přítelkyni za rameno a pevně ji

stiskla. Levačkou jsem vytáhla z kapsy pražský stříbrný tolar a položila ho na pult.

„My si přidáme a zbytek je pro obsluhu,“ dodala jsem a opatrně uvolnila sevření Jitřenky. Její ruka, kterou v návalu vzteku sahala po jednom z nožů ukrytých na těle, se vrátila k jídlu.

„Vy asi nemáte nouzi, co?“ ušklíbl se chlápek na stříbrňák a dodal: „Odkud jste?“

„Z Brna,“ odvětila jsem.

„Hm, tím se vše vysvětluje,“ odvětil a posadil se na jeden ze špalků vedle. Těhotná podala misku s jídlem somrákovi a pak vytáhla plechový kastrol, do kterého nandala plešounovi a následně jeho společníkovi.

„Říkej mi Talbot,“ pronesl po chvíli. „Děláme s mým týmem do ochrany. Většinou karavany, ale kdybyste potřebovala, zařídíme cokoliv.“

„Jste z Prahy?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou.

„Toulám se tady s kámošem. Matka mu dala jméno Abdul, ale lidi to děsí, tak mu říkám Rychlík. Umí totiž dost rychle rozsekat chlápka na lečo. V Praze jsem, jen než malá slehne. Nechci, aby mi chcípla někde po cestě,“ usmál se Talbot na těhotnou dívku.

„Alice,“ odvětila jsem a pak mrkla na holku: „Váš majetek?“

„V podstatě,“ pokrčil rameny. „Její majitel neměl na zaplacení, tak jsem si ji vzal.“

„A to dítě?“ vložila se do řeči Jitřenka. Koukala přitom na obří těhotenské břicho holky u hrnce.

„Jako by na tom dneska někomu záleželo,“ odvětil Talbot a vstal.

„Kdyby něco, tak tady Štěkna ví, kde nás najít. Jsme ale drazí,“ mrknul na mě a pak se s Abdulem vytratili do tmy.

Pohládila jsem pažbu revolveru. Měly jsme také nejvyšší čas vyrazit.

* * *

Po příchodu do Prahy jsme se všichni tři ubytovali v místě, kterému by se s trochou benevolence dalo říkat hotel. Budova stála na Starém Městě. Šlo o bývalý palác, který ještě za války sloužil jako ministerstvo. Měl dokonce v podzemí protiatomový kryt s několika pohodlnými místnostmi. Zatímco vrchní patra zničily dělostřelecké granáty a následný požár, kryt přežil. Vlastnil ho jeden z členů vedení radnice, Aleš Svoboda. Také vedl několik továren, z nichž pak obchodníci vyváželi zboží do širokého okolí. Stejně jako ostatní z pěti šéfů Rady, i on měl malou armádu. Bylo to zatraceně bezpečné místo, ale zároveň nás mohl kdykoliv snadno zlikvidovat. Stačilo zavřít dveře a pustit trochu toho plynu. Navíc nás pořád někdo sledoval a nebavilo mě motat se troskami, abychom se ztratili lidem, kteří nás pak znovu najdou, až se vrátíme do postele. Druhý den jsme kvůli tomu pohodlí hotelu pana Svobody opustili a uvelebili jsme se v jedné ruině nedaleko Pražského hradu.

Proto nás teď s Jitřenkou čekala dlouhá cesta troskami, která se hned zasekla.

„Do pr...“ zaklela jsem. Kolem nás totiž s řinčením projelo několik černých kočárů tažených vždy čtyřspřežím koní. Vozy jely obsypané muži v tma-

vém oblečení, ozbrojenými puškami, samopaly, palicemi a dlouhými mačetami. Zastavili před jednou z nocleháren, kolem které jsme zrovna chtěly projít.

„Héj, kontrola značek! Vylezte ven, ruce nahoru a svlíkat!“ rozeřval se do tmy mužský hlas a další ho následovaly. Chlapi vyskákali z vozů a hnali se ke starému paneláku obkrouženému v okolí stany, plachtami a různými vachrlatými přístřešky. Někteří z chlapů v tmavém nesli pochodně, jiní staré vojenské svítilny.

„Co to je?“ zeptala se Jitřenka.

Beze slova jsem ji stáhla do stínu a sledovala, co se to zatraceně děje. Chlápci naběhli mezi stany a začali z jejich útrob tahat rozespalé obyvatele. Většina z nich se dobrovolně kompletně svlékla a nechala se prohlédnout. Muži přitom na všechny řvali, a když měli pocit, že někdo není dost rychlý, dostal palicí nebo pažbou.

„Héj, mám jednoho!“ ozval se po chvíli vítězný výkřik. Spatřila jsem několik rychlých pohybů, jak se komando vrhlo na uprchlého otrocka. Moc jsem toho z dálky neviděla, ale myslím, že dostal slušnou nakládačku a následně mu oblečení nahradili železnými pouty, která se čím dál masivněji vyráběla ve Svobodových továrnách.

„Hej, vy!“ zařval na nás ze tmy po mé levé ruce nějaký hlas.

Šestnáctiletý kluk z ní vyběhl v doprovodu dalších tří cápků, kteří měli sotva čtrnáct. Všichni v ruce svírali dlouhé pušky. Některé byly nově vyrobené, jiné zbastlené ze starých součástí, každá vylepšená bajonetem.

„Ruce nahoru,“ zavrčel, když uviděl můj nechápavý obličej.

„Cože?“ zeptala jsem se.

„Kontrola uprchlých otroků. Svlečte se. Chceme vidět, jestli někde nemáte značku. Jsme pražská milice, máme na to právo,“ houknul chlápek.

„Pražská milice znamená co?“ ušklíbla jsem se.

„Velí nám radní Koubek, takže prostě spolupracujte, nebo budeme střílet a prodáme vás na guláš. Tak rychle, děvky,“ popohnal nás mladík. Přitom divoce zašermoval puškou, jako by to bylo mávátko.

Opatrně jsem na Jitřenku pokývala hlavou a pomalu si rozepnula bundu.

„Ano, pane, hned to bude,“ kvíkla Jitřenka a přetáhla si přes hlavu uniformu. Hned nato si sundala i lehký svetr. V tu chvíli blikla baterka v rukách jednoho z kluků a kužel světla ozářil její prsa.

„Tak šup, všechno dolů,“ ušklíbl se spokojeně vůdce.

„Hned to bude, pane,“ pronesla jakoby pokorně Jitřenka, a když se všichni dívali, jak si sáhla na opasek a lehce stáhla kalhoty až k ochlupení nad kundičkou, mrštila jsem jeden ze svých nožů po klukovi s baterkou.

„Echrm,“ zachrčel a baterka spadla na poničnou dlažbu. Ostří mu prošlo krkem, takže si za čím dál tlumenějšího chroptění zkusil nůž vyndat, ale než zvedl ruce, podlomila se mu kolena a svezl se na dlažbu za baterkou.

Další nůž jsem vrhla na vůdce. Dostal ho někam do těla, ale nejspíš jsem nezasáhla žádný důležitý orgán, protože zařval a vystřelil svým směrem.

Já už se ale dávno hnala tmou a někde vedle mě Jitřenka. Ta se změnila ve vražednou lesní dryádu s malýma pěknýma prsama a narazila ramenem do dalšího z kluků. Přitom mu svým nožem začala zkušeně kuchat břicho. Zároveň ho držela za krk před sebou jako živý štít. Tedy zatím živý štít.

„Prásk!“ další výstřel směřoval na ni. Čtvrtý z kluků vypálil z pušky poskládané z obstarožních kousků a dorazil tak svého parťáka, kterého moje přítelkyně kuchala.

Druhý výstřel znamenal, že už není třeba brát si servítky.

Tasila jsem revolver a prohnala dvě kulky tělem vůdce party i toho, který zkusil sejmut Jitřenku.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se jí, když odhodila na zem svůj umírající štít. Mezi prsy jí tekla trocha krve.

„Jo, ta není moje, ale toho šmejda, koukej, ještě mu stojí péro,“ ušklíbla se někdejší divoká. Sklonila se k zemi, nožem klukovi odřízla kus košile a začala jí čistit svou chladnou zbraň.

„Musíme zmizet,“ pohlédla jsem k Jitřence. Od noclehárny se k nám hnalo několik chlápků s pochodněmi a svítilnami, kteří zaslechli střelbu. S těmi čtyřmi mrtvými jim asi těžko něco vysvětlíme.

Vzala jsem své nože a hodila na sebe bundu, Jitřenka už byla připravená. Rozběhly jsme se do tmy.

Jenže já nechtěla prchat. Nehodlala jsem ustoupit už ani o píd'.

„V případě absence rozkazů si prostě najděte nepřítel a zabijte ho.“

(Erwin Rommel)

Uběhly jsme sotva čtyři sta metrů a o něco tak protáhly vzdálenost mezi námi a pronásledovateli, když jsem narazila na několik rezavějících starých škodovek, které někdo odtlačil na hromadu k rozpadlému obchodnímu domu. Zaběhla jsem hned za tu první. Měla v sobě dost děr, ale i tak mohla dobře posloužit jako barikáda.

Položila jsem na kapotu obě vaquera a v jednom vyměnila prázdné nábojnice za plné. Jitřenka vytáhla ruger a usmála se.

„Vzrušuje mě, když spolu bojujeme. Učily mě, že to je nejvyšší forma lásky, kterou si mohou válečnice projevit,“ pronesla a nahodila svůj klasický úsměv dychtivého štěňátka.

Byly situace, kdy mě tyhle podivuhodné výlevy Jitřenky, která se narodila po pádu civilizace a vyrostla v kmeni divokých žen daleko na východě, dokázaly pobavit, ale teď se k nám řítila hromada milicionářů, kterým jsme pobily zálohy.

„Prásk!“ sundala jsem prvního a hned nato poslala pár kulek do stínů mezi ostatní. Nejméně dva popadali. Jitřenka také párkrát vystřelila a oka-

mžitě se schovala za rezavou karosérii někdejší české automobilové chlouby.

Já se neschovávala. Tihle hoši byli v boji ještě neschopnější než šílení východní měnitelé. Většina z nich nežila moc dlouho, aby se naučila se svými zbraněmi pořádně zacházet, a jejich vybavení také nestálo za nic. Mohli mě trefit jenom náhodou. Zapřela jsem se o pravou nohu a s pozvednutým revolverem čekala, až se stíny před námi pohnou. Po úspěšné palbě totiž popadaly na zem a ani se nehnuły. Přesné zásahy je musely vyděsit.

„Héj, nestřílejte, my jsme milice. Dopadneme vás a zabijeme!“ ozval se nějaký mladý hlas ze tmy.

Skoro jsem si hlasitě povzdechla. Nejraději bych mu odpověděla, že když mi nabízí, že mě zabije, tak těžko přestanu střílet, ale nechtěla jsem jim být snadnějším terčem. Prostě jsem čekala.

A ne dlouho. Kolem pokrouceného zbytku pouliční lampy se prohnaly dvě temné postavy. Tentokrát byla rychlejší Jitřenka. Vypálila jejich směrem celý zásobník a pak se skrčila za kapotu v očekávání odvetné střelby.

„Budeme se dneska milovat?“ zeptala se vesele.

Boj ji vzrušoval.

Mě ne.

Jak střelba z temnoty zesilovala, přece jenom jsem se schovala a počkala, až kulky přestanou tak zběsile bubnovat o kapoty kolem. Pak jsem vystrčila hlavu a uviděla jedoucí vůz, který se řítí k nám. Na jeho korbě stálo několik milicionářů, svítili baterkami zhruba naším směrem a pálili jako o život.

„Idioti,“ povzdechla jsem si a zastřelila první dva koně.

* * *

Řev, výkřiky bolestí, zmučené ržání koní, zmatená střelba ze všech stran a praskající vůz, který se poroučel k zemi i se svým obsahem. To všechno proťalo noc explozí hluku.

„Pojď, teď už můžeme zmizet,“ zavelela jsem spokojeně a poklepala Jitřenku po rameni.

Rozběhly jsme se zpátky k Tržišti.

* * *

Nepronásledovali nás. Možná, že se o to pokusili, ale ztratily jsme se jim ve tmě. Vracely jsme se ve svých stopách, ale milicionáři měli nejspíš příliš práce se svými zraněnými. Dobila jsem revolver a zkontrolovala náboje. Zbývalo nám jich nějakých padesát. Nebylo to moc. Když jsem totiž mířila do Prahy a nechala zbytek své armády v ležení za hranicemi města, nepočítala jsem, že budeme bojovat. Pořád jsem bývalou metropoli sjednocené Nové Evropy považovala za svůj domov, a tudíž za bezpečnou zónu.

„Hele, na Tržišti se něco děje,“ probrala mě z myšlenek Jitřenka.

Měla pravdu. Z prastarého náměstí se ozýval řev desítek hrdel a také zde svítilo víc ohňů a zářilo víc ručních světlometů, než bylo obvyklé.

V první chvíli mě napadlo, že se kvůli tomu Tržišti vyhneme a k našemu úkrytu se dostaneme ještě delší oklikou, ale pak mi to prostě nedalo. Potřebovala jsem před zítřejším jednáním na radnici vědět, co se tady, u všech mrtvých milicionářů, děje.

„Stát, co je to za tetování?“ obořila se na nás trojice mužů, kteří stáli na okraji Tržiště a pokuřovali cigarety. Podle smradu v nich nebyl žádný tabák, jen nějaké suché listí a možná trocha přesušených kopřiv a máty. Na bundách se jim vyjímalý četnické výložky, takže jsem neměla důvod se jim vyhnout. Navíc jim chyběly zbraně, což mě u četníků překvapilo. Jenom se jim za pasem pohupovaly železné trubky.

„To mi udělala máma,“ odvětila jsem. „A ne, není to otrocký cejch. Kdo by se s tím u otrocka tak crcal? Hele, jsem dva dny v Praze za obchodem a evidentně se tu dost zhoršila přívětivost k návštěvníkům. Můžete mi vysvětlit, co se tu děje?“ vyklopila jsem ze sebe unaveně a vytáhla z kapsy kovovou cigártašku. Kouřila jsem výjimečně, ale už od prvního dne v armádě jsem věděla, že cigarety jsou nejlepší způsob navazování kontaktů. S cvaknutím jsem ji otevřela a ukázala tak chlápčům strojově vyráběné japonské cigarety. Neměly značku, ale už od pohledu do celého světa volaly, že tohle je něco jiného než ručně balená sláma z trhu.

Nejstarší z nich, statný třicátník, si jednu vzal a odpálil od zbytku svého cigára.

„A do prdele. U guvernérova lejna, to je...“ zakuckal se, jak byl na něj tabák moc silný. Evidentně mu ale chutnal, protože místo dokončení věty zahuhlal: „Chlapi, berte si, z toho se poserete blahem.“

Sama jsem si také jednu uzmula, zapálila a opatrně potáhla.

„Kde jste to vzala? To muselo bejt zabalený v nějakým předválečným skladě. Takový místo musí mít obrovskou cenu,“ nadhodil jeden z četníků.

„Dostala od kamarádky, víc jich nemám, ovšem s četníky se ráda podělím. Ale bylo by dobrý, kdybyste nám mohli říct, co se tu děje. Potřebuju tudy projít a trochu se vyspat,“ zamumlala jsem.

„Milice dělá po celý Praze zátah na uprchlý otroky. Radnice z toho má kšefty. Děláme jim asistenci. Nepleťte se jim do cesty, jsou to debilové,“ vysvětlil nejstarší četník a snažil se přitom moc neotvírat pusy, aby co nejdéle udržel v puse dým z cigarety.

„Jo, už jsme na ně narazily,“ ušklíbla jsem se a po krátkém pokývnutí hlavou jsme četníky opustily. Nechtěla jsem se dlouho zdržovat na jednom místě. Každou chvíli mohli dorazit naši pronásledovatelé.

* * *

Jenže o pár minut později jsme zase šláply do lejna. A tentokrát jsem si za to mohla sama.

* * *

Procházely jsme opatrně podél stánků s jídlem. Starousedlíci se sem nahrnuli, jak je milicionáři oddělili od ostatních, co teď stáli nahnaní po skupinkách, které kontrolovali a vyslychali. Kdo prošel, toho pustili a okamžitě raději zmizel do tmy, výjimečně se přidal k čumilům. V některých skupinách se mačkalo hodně dětí, které řvaly jako o život. A ne samy. Chycené otroky milicionáři mlátili a zavírali nahé do klecí v troskách kostela. Vzhledem k tomu, že ve vzduchu už byl cítit

první sníh, který se musel během pár dní objevit, většina z nich se moc nebránila, jen se k sobě v klecích tulila a doufala, že dožije rána. Báli se zbytečně. Uprchlí otroci měli cenu. Buď za ně zaplatil původní majitel, který si je případně odpravil sám jako odstrašující příklad, nebo je prodala sama Rada se stoprocentním ziskem nějakému novému majiteli.

U jednoho stánku jsme narazily na problém.

„A já ti, kurva, říkám, že ta děvka má otrockou značku z Hamburku. Nemáš na ni glejt. Beru si ji s sebou, kurva!“ rozléhal se okolím hlas. Patřil mohutnému chlápku v saku. Opravdovém saku. Nejspíš ho někdo ještě zabalené objevil ve ztraceném skladu. Tohle byla vzácnost. A zároveň vlastně i bláhovost nosit něco takového. Teda pokud jeho majitel nechtěl v té obecné šedi praktických hadrů vyniknout. To se mu dařilo skvěle. Pomáhala tomu i jeho postava. Mládenec měl hodně přes sto dvacet kilo. Pupek se mu vší silou opíral do dvou knoflíků, na kterých sako drželo při sobě, a dlužno dodat, že odváděly zatraceně dobrou práci.

„Tu holku jsem koupil od překupníka. Mrdám na nějaký glejty. Koupil jsem ji a je moje,“ odvětil plešatý chlápek v kabátě. Podle hlasu jsem ho nepoznala, ale když jsme dorazily blíž, identifikovala jsem Talbota. Mezi ním a tlustochem v saku stála těhotná, která nám prodala bramborovou polévku. Zatímco Talbotovi stál za zády Abdul, za tlustochem se tyčilo sedm milicionářů s puškami. Jeden měl dokonce starý dobrý kalašnikov. Stejně jako odpoledne, i tady celou hádku sledovali čumilové. Drželi se ale v bezpečné vzdálenosti. Předpokládala

jsem, že pupkáč a jeho chlápci jsou schopní prohlásit za uprchlého otroka kohokoliv, kdo vypadal, že by zítra na trhu měl slušnou cenu. Cejch se dal koneckonců vždycky velmi rychle vyrobit dodatečně.

„Tak jo, hele, kurva, do piči, poslední nabídka, jak to udělat po dobrým. Já si vezmu tuhle vypíčenou těhotnou děvku a ty si ji zítra můžeš koupit, jinak...“ zavrčel tlustoch výhruzně.

„Jinak?“ zeptal se Talbot a naklonil hlavu na stranu.

„Jináč jsi povstalec a tvoje svoboda propadá ve prospěch Rady. Hele, sám jsi mi nedal na vybranou,“ ušklíbl se tlustoch.

Talbot se ohlédl po Abdulovi, který jenom pokrčil rameny. Vypadalo to, že souhlasí s vydáním té dívky, ale všimla jsem si i jeho prstů. Ukázal jich všech deset. To znamenalo, že do deseti sekund začne boj.

* * *

„Jen pro ten dnešní den,“ zašeptala jsem naše heslo a Jitřenka se od srdce usmála. Předchozí boj ji pořádně vyrajcoval, ale ještě neměla dost.

„Héj, tlustochu!“ zařvala na to konto lámanou češtinou. Ještě jí moc nešla. Její přízvuk měl ale roztomile drzý ruský nádech.

Chlápek se zmateně ohlédl a s ním celá jeho banda. Já přitom pohledem vyhledala Talbota a pohodila jsem hlavou. Pochopil a souhlasně pravým okem mrkl.

„Hádáme se tady s mojí ženou, kolik z tebe bude sádla. Ona tvrdí, že dvě vědra. Podle mě je to málo.

Tu svou žízalu jsi přes panděro viděl naposledy určitě před deseti lety,“ pohlédla Jitřenka významně ke spodku saka.

„Co to, kurva...,“ vyjekl tlustoch, ale v tu chvíli tmou zasvištěla Abdulova mačeta. Byl vážně ztraceně rychlý. Propletl se mezi dvěma milicionáři, kteří koukali na drzou Jitřenku, a ostrí mačety skončilo na tlustochově krku. Talbot přitom tasil svou brokovnici a namířil ji do hloučku milicionářů. Neměla upilovanou hlaveň, jak jsem původně předpokládala. Šlo o krátkou vojenskou brokovnici. Velmi účinná a nebezpečná hračka.

„Ts, ts, ts,“ zamlaskala jsem hlasitě, aby si mě hoši také všimli. V ruce jsem držela oba své revolvery.

„Tak jo, kurva, hele, poslední nabídka,“ ušklíbl se Talbot a dodal: „My jdeme do prdele. Tví hoši jdou taky do prdele a my jim tě o sto metrů dál necháme na svobodě. Nikdo dnes nemusí umřít a ráno to proberme s čistou hlavou, ano?“

Tlustoch jenom souhlasně zamrkal a přikázal milicionářům, aby se pokojně stáhli. Poslechli okamžitě. Nevypadali, že by za svého šéfa chtěli riskovat své mladé životy.

„Hele, hoši, hlavně až se vrátíte ke zbytku party, tak žádné osnování pomsty nebo podobný blbiny. Mám dobrou paměť na ksichty a budete první, koho zastřelím, jo?“ mrkla jsem na odcházející milicionáře a spolu s Jitřenkou jsme se nahrnuly k Talbotovi s Abdulem. Ten první s sebou odváděl těhotnou, druhý tlustocha.

„Hele, kolik jsi sežral lidí, že jsi tak tlustý? Těch fakt muselo být strašně moc,“ dorážela na něj

Jitřenka. Tlustoch s mačetou na krku se jenom potil, ale neodpověděl.

„Tenhle lidi nepapá, ten má určitě k jídlu něco lepšího,“ odvětil Talbot a vytáhl z kapsy hrst drobných mincí.

„Hej, tady jsou nějaký prachy, ať máte zítra co žrát!“ zařval do davu čumilů a vyhodil mince do vzduchu. Se slibným cinkáním zazvonily o dlažbu a v tu chvíli se lidé vrhli za nimi. V té tmě nemohli nic vidět, takže je budou hledat do rána. Za námi to ale vytvořilo naprosto zmatený a nepřehledný chumel lidí.

„Myslel jsem to vážně. Mám tu ještě obchody, takže potřebuji v Praze zůstat. Zítra to vyřešíme na radnici,“ otočil se Talbot na tlustocha. Ten jenom souhlasně pokýval hlavou. Vzhledem k tomu, že měl pořád na krku ostří mačety, patrně by mu odkýval i informaci, že šuká po večerech s kanálovými potkany. Samozřejmě za co nejmenšího pohybu hlavou.

Poté Abdul zasunul mačetu zpátky do závěsu na opasku.

„Můžu... jít?“ zeptal se tlustoch.

Talbot jen pokrčil rameny. Přitom se ale k někdejšímu zajatci přitočila Jitřenka a odtrhla mu knoflíky ze saka. Oba jeho konce se volně rozletěly do světa.

„Na památku,“ usmála se na něj a my vyrazili do tmy. Nejspíš právě včas, protože na dolním konci náměstí se začal ozývat řev. Myslím, že dorazili naši pronásledovatelé, kteří už posbírali padlé a teď dávali dohromady trestnou výpravu. Brzy se určitě setkají s četníky nebo milicionáři, kteří

nás na náměstí viděli. Naštěstí jsme rychle zmizeli v ulicích poničeného města. Vedl nás Abdul, Talbot pomáhal těhotné.

Když jsme ušli asi dva kilometry, na chvíli jsme se zastavili, aby si dívka odpočinula.

„Uprchlé otrokyně?“ zeptal se Talbot s pohledem upřeným na Jitřenku.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou a dodala: „Jenom nerada ukazuju kozy cizím lidem.“

Usmál se.

„Jo, tomu rozumím,“ zaklokotal a vyrazili jsme dál.

* * *

Ušli jsme dohromady přes pět kilometrů do oblasti, kde se dřív rozléhala žižkovská čtvrť. Občas jsme ještě narazili na obydlené sutiny, ale nakonec jsme se dostali do míst, kde se někdejší park proměnil prakticky v les. Prošli jsme do temnoty mezi stromy a pak v dálce spatřili ohniště. Seděla u něj dívka, o něco starší než těhotná Štěkna, a na dlouhém železném prutu pomalu otáčela tři králíky. Když nás spatřila, vyskočila na nohy.

„Maso bude přesušený, čekali jsme vás dříve,“ pronesla omluvně.

Talbot jenom mávl ve vzduchu rukou a rozhlédl se.

„Hassan?“

„Tady,“ ozvalo se ze tmy, z níž se vynořili dva snědí muži oblečení podobně jako Abdul. Evidentně hlídali tábořiště z bezpečné vzdálenosti. Za ohništěm se rozléhaly tři stany. Jeden velký a dva

menší. Vypadalo to, že Talbot a jeho lidé cestují komfortně.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Hassana. Ten jenom pokýval hlavou a sednul si k ohništi. Ze stanu pak vyšly další tři dívky od deseti do patnácti let a nakonec i jedna starší žena. Určitě jí bylo přes čtyřicet. Vypadala ale velmi zachovale. Vrhla se na opékané králíky a začala nám je rozdávat, aniž by se nás zeptala na jméno.

S Jitřenkou jsme poděkovaly a pustily se do masa. Chutnalo výborně. Teprve potom, co se všichni najedli, jsem vytáhla z kapsy osvědčený prostředek na rozprouštění komunikace – cigarety.

Talbot s Abdulem si vzali, ostatní odmítli. Hassan se společníkem se vrátili na hlídku.

„Evidentně nejste zdejší,“ nadhodila jsem.

„Evidentně,“ usmál se Talbot.

„Odkud jste?“ zeptala jsem se přímo.

„Ve skutečnosti jsem z Prahy, ale přes třicet let jsem sem nezavítal. Před válkou jsem pracoval jako pilot Emirates Airlines. Během války se Emiráty rozpadly a já s pár přáteli utekl do pouště, kde jsme nějakou dobu přežívali, než skončilo to nejhorší. Od té doby jsme na cestě,“ pokrčil rameny.

Byl to zatraceně krátký příběh a myslím, že se za ním mohlo skrývat cokoli. Talbot poznal, že mou zvědavost příliš neukojil, a tak pohlédl na těhotnou: „Není to moje otrokyně, ale moje dcera. Bohužel jsme se dostali do problémů. V Hamburku už dávno neplatí žádné zákony a mou dceru unesli a prodali do otroctví. To v břiše má na památku. Podářilo se nám ji získat zpátky a vzali jsme si

i nějaké ženy navíc," vysvětlil a při tom dívku láskyplně pohladil po vlasech.

Během toho ale vstala starší žena a arabsky směrem k němu něco pronesla.

„Moje manželka Farah. Nelíbíte se jí. Cítí z vás válečnický," vysvětlil.

„To taky jsme," pokrčila jsem rameny.

„Za koho bojujete?" zeptal se.

„Za sebe a své přátele," odpověděla místo mě Jitřenka.

„Hm, to je dobrý důvod k boji," uznale pokýval hlavou Talbot. Za stany v tu chvíli zaržál kůň a několik ostatních mu odpovědělo.

„Víte, že ten tlustoch to dnešní ponížení jenom tak nenechá," nadhodila jsem po chvíli a mrštila cigaretovým špačkem do ohně. Plameny ho okamžitě zkroutily a pohltily.

„Myslím, že vím, koho uplatit," usmál se Talbot. Pak se ale zamračil. „Jsem váš dlužník. Nerad lidem něco dlužím. Co pro vás můžu udělat?" zeptal se.

„Jsme zatraceně daleko od svého nocležiště. Můžeme u vás přespat?" nadhodila jsem a Talbot skoro neznatelným pokývnutím ruky přivolal Farah a něco jí zašeptal do ucha. Jenom pokrčila rameny a vyzvala nás, abychom ji následovaly. Zavedla nás do jednoho z okrajových stanů. Po cestě zakřičela zvučnou angličtinou na dívky a odkryla plachtu. Vnitřek nás rozhodně překvapil. Na železném roštu hořelo několik žhavých uhlíků, které stan zevnitř vytápěly a dodávaly i světlo. Arabka přiložila pár kousků dřevěného uhlí, z nichž takřka okamžitě vyskočily plamínky a ozářily celý stan. Naskytl

se nám tak pohled na velkou dřevěnou kád' plnou vody.

„Připravila jsem lázeň pro svého manžela, ale ten si přál, abych vám ji poskytla,“ pronesla anglicky s arabským přízvukem a pak dovnitř vtrhla první dívka. Nesla několik ovčích kožešin. Rozložila je ve stanu na zemi. Další pak na ně položily hrubé deky.

„Ráno vám mé dcery přinesou snídani,“ pronesla Farah a zmizela. S Jitřenkou jsme zůstaly ve stanu samy.

„Tý jo, když si vzpomenu na tu díru, co v ní spíme,“ usmála se ohromeně Jitřenka a vrazila mi polibek na tvář. Pohládila jsem ji beze slova po vlasech a začala jí rozepínat uniformu. Hodila jsem ji kousek od ovčích kůží a za ní následoval svetr, triko a kalhoty. Boty si vyzula sama. Přitom jsem ji hladila po prsou, zadečku a následně se od ní nechala sama svléct. Když byla hromada oblečení úplná, pomohla jsem jí vlézt do kádě a ona mně.

Voda byla neskutečně teplá. Ponořila jsem se do ní celá, až trochu vody vycáklo ven. Aby tu kád' naplnily, musely ženy pár hodin nosit kbelík po kbelíku vodu z řeky a pak ji pečlivě ohřívat v kotli. Od Talbota šlo o velkorysý dárek, tedy pokud pro něj jeho ukradené otrokyně, které Farah nazývala dcerami, nedělaly takovou službu každý den.

„Prrrrr,“ vyprskla na mě laškovně vodu Jitřenka. Také se párkrát ponořila hlavou pod vodu a další kus mokrých cákanců přepadl přes okraj. Posunula jsem se k ní a opřela ji o stěnu kádě. Olízla jsem jí mokrou bradu a pak ji pevně zezadu chytila za krk.

„Ech,“ vydechla v očekávání vzrušení.

Levou rukou jsem jí pomalu pohladila obě nohy až ke stehnům a nakonec jí strčila dva prsty do škvírky. Dech se jí zrychlil a já ji začala vroucně líbat. Ven vyšplouchla další voda. Přitiskly jsme se k sobě nadry a já pomalu rukou zabíhala stále hlouběji a přitom přidávala další prsty. Jitřenka se zmítala, vrtěla nohama a hladově můj jazyk obtáčela svým. Po chvíli jsem ji nadzvedla a posadila na svou pravou nohu. Ven jí tak vykoukla prsa, ke kterým jsem se ústy přitiskla a začala je sát a olizovat. Netrvalo dlouho a Jitřenka se zazmítala v orgasmu.

Objala jsem ji a pak vstala. Jitřenka se přísála k mým prsům. Hrála si s nimi, laskala je rukou, ale když chtěla sáhnout do mého rozkroku, zastavila jsem ji a pomohla jí vstát. Mokrý jsme vyšly z kádě, utřely se tkaninou, kterou nám tu dívky nechaly, a zalezly do kožešin. Přikryla jsem nás dekou a pak ji konečně nechala si se mnou pohrát. Stačilo mi roztáhnout nohy, aby pochopila – políbila mě na krk, projela jazykem mezi nadry a nakonec skončila mezi stehny. Hrála si s mou kundičkou, jak nejlépe to uměla, kroužila jazykem, zabodávala jej co nejhlouběji a pak...

„Ah, Jitřenko,“ vydechla jsem a konečně jsem byla i já uspokojená.

* * *

Vrátily jsme se do chladnoucí lázně a užívaly si jí, co nejdéle jsme v ní vydržely. Chvíli jsme jen mlčely, pak si povídaly, spíš o nesmyslech než vážných

věcech, a nakonec jsme se na sebe zase vrhly. Byly jsme nenasytné, jako bychom se nedokázaly uspokojit. Když už byla voda opravdu studená, vrátily jsme se do kožešin a pokračovaly v hraní s našimi těly. V jednu chvíli, kdy jsem si už dlouho a hluboce hrála s její pochvou, začala Jitřenka tak křičet vzrušením, že jsme probraly koně, kteří nám odpověděli nervózním podupáváním a frkáním. Obě nás to rozesmálo, ale nezastavilo. Ňadra jsem měla celá červená, jak do nich vzrušená dívka kousala, zadeček naběhlý díky jejímu neustálému masírování, ale stejně jsem chtěla znovu a znovu pokračovat v tom, co mezi divokými bylo tak běžné.

Strašně dlouho jsme na sebe neměly čas. Nejen kvůli našemu poněkud složitému vztahu, který jsme obě měly s Ryanem, ale také kvůli výpravě do Prahy, při které nebyl čas odpočívat, natož si užívat.

A kvůli které jsme se s Ryanem pořád hádali.

* * *

„Tak prostě začneme střílet bez varování!“ zařval Ryan a praštil do stolu.

Seděli jsme v někdejší kanceláři našeho velitele v protiatomovém krytu uprostřed Brna a už přes hodinu vedli neplodnou debatu. Účastnil se jí i můj bratr a také Crash. Jitřenka byla s jednou malou výpravou na průzkumu směrem k Pustině. Naštěstí. Tyhle hádky nezvládala. V jejím kmeni prostě náčelnice nařídila, co jak bude, a když byl někdo proti, vyzval ji na souboj.

„Rozpoutáme válku,“ řekla jsem unaveně.

„No a? Máme tu plnou prdel lidí, pro který nemáme dost jídla, munice a zbraní. A přibývá jich. Bez těch tří vypleněných farem nám budou v zimě umírat našinci na ulici, to je horší než válka,“ zopakoval už asi počtvrté něco, co jsme si všichni dokázali spočítat. Dostávali jsme postupně nějaké dodávky jídla z Japonska, jediné země na světě, která izolována na ostrovech přežila a neupadla do chaosu, ale i Japonci měli dost svých problémů. V Číně se objevila armáda nájezdníků, která se začala rozpínat do okolí a patrně se snažila získat i jaderné zbraně. Větší problém ovšem představovalo počasí a následná neúroda. Kvůli tomu neměli dost jídla pro své obyvatele, natož pro nás a uprchlíky, kteří k nám proudili ze všech směrů. Snažili jsme se maximálně obnovit zemědělství, ale když nám farmy neplenil kult měnitelů, přišly zlodějské výpravy. Jednalo se o organizované vojenské skupiny, které rychle udeřily, ukradly zásoby a zmizely v Pustině. Ryan s Michalem je sledovali a zjistili, že zamířily do Prahy. Podle všeho se výprav účastnili i četníci, tedy pražská armáda a policie v jednom.

„Ryane...“ zkusila jsem to, ale můj exmanžel, a vlastně teď už zase manžel, mě nenechal domluvit.

„Plukovník je mrtvý a my se musíme postarat především o sebe. Chci vybudovat síť bunkrů a strážných stanovišť směrem k Pustině, ale hlavně se jasně dohodnout, že cokoliv přijde z Prahy, to bez ptaní rozstřílíme, ať se to tváří jakkoliv. Máme k dispozici tři děla. Stačí je zmasakrovat jednou nebo dvakrát a bude klid, věrte mi,“ rozohnil se.

Vstala jsem a prudce praštila do stolu: „Nechci už žádnou další válku. Chci se s nimi dohodnout, jako jsme se dohodli s Šumavou.“

Ryan se trochu lekl, ale jeho tvrdá hlava mu stejně nedovolila se zastavit.

„S Pražáky se nedohodneš. Já vím, že jste odamtud přišli, ale dávno je to tam jinak, než když vládl guvernér. Všechno je dávno jinak,“ pronesl rozhodně.

I když jsme ho nakonec přehlasovali, nezabránilo mu to zkoušet mi opakovaně vysvětlit, že usilovat o dohodu je hloupost. Nenechal toho ani cestou do Prahy.

* * *

Probral mě pohyb po mé levé ruce. Otevřela jsem oči a spatřila jednu z mladých dívek. Přinesla nám ták s jídlem. Opatrně ho položila na zem před nás. Spatřila jsem nějaké placky, kousky sušeného ovoce a oříšky. Vstala jsem a ovanul mě chladný vzduch. Usnuly jsme až pozdě v noci nahé a schoulené do sebe.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se.

„Entschuldigung, ich spreche nicht tschechisch,“ pronesla německy. Přitom se dívala do země.

„Jak se jmenuješ,“ zopakovala jsem v její mateřštině. Asi jsem měla hrozný přízvuk, ale i tak ji překvapilo, že její jazyk ovládám. Nemělo smysl jí vysvětlovat, co všechno jsem kdysi v Berlíně a jeho troskách prožila.

„Omlouvám se, ale nemohu s vámi mluvit,“ řekla, podívala se na moje prsa, která vykoukla, když

jsem se posadila, a spěšně odešla. Dost mě to překvapilo, ale nakonec jsem pod dekou nahmatala Jitřenku a začala ji hladit po celém těle.

„Zlobíš mě,“ usmála se, když se probrala s mou rukou ve svém klíně. Otočila se ale ke mně a chvíli jsme si zase hrály. Přerušil nás až Talbot, který bez upozornění vešel do stanu. Vedle něj stál Ryan.

„Hassan objevil vašeho přítele v místě, které jste nám popsala. Málem ho zastřelil,“ prohlásil a usmál se. Otázkou bylo, jestli jeho pobavení patří historce o málem zastřeleném Hassanovi, nebo tomu, co dost očividně děláme pod dekami. Otočil se na patě a odešel.

Mlčeli jsme. Bylo to trapné ticho. Zachránila ho až bezelstná Jitřenka.

„Chyběl jsi nám,“ řekla a vstala.

Nahá se prošla po mokré trávě k Ryanovi a schoulila se mu do náruče.

„Má pravdu,“ pokývala jsem hlavou.

Ryan se ještě chvíli tvářil, že se zlobí, ale když se Jitřenka rozklepala zimou, vzal ji zpátky do vyhřátého lože. Teprve tam jsme ho společnými silami svlékly a ukázaly mu, jak moc nám chyběl. Myslím, že i my jemu.

* * *

Ze stanu jsme se dostali, až když slunce stálo na obloze a zahřívaly nás jeho paprsky. Takhle čistou oblohu už jsem dlouho neviděla. V tábořišti nás čekal jenom Talbot.

„Děkuji za vaše pohostinství,“ pronesla jsem.

Jen mávl rukou.

„Dlužil jsem vám to. Každopádně hodně štěstí, a kdybyste si mě chtěla najmout, dostanete slevu,“ usmál se a lehce se uklonil. Nejspíš na Blízkém východě pochytil kromě manželky a kumpánů i jejich mravy.

Vyrazili jsme klidnou chůzí zpět do centra.

* * *

Bylo zvláštní, jak na mě Praha pořád působila. Procházela jsem se troskami, viděla ruiny, které pomalu zarůstaly džunglí křoví, bodláci, bolševníku a bříz, ale pořád jsem ji vnímala jako něco monumentálního a vznešeného. V mé mysli se za troskami stále skrývaly velkolepé historické stavby, do nebe se deroucí moderní mrakodrapy i atmosféra parků a gotických soch. Takhle jsem Prahu viděla já a ještě pár lidí, kteří měli to štěstí, nebo možná smůlu, že žili ještě před tím vším. Většina dnešních zdejších obyvatel znala jen trosky, netrápila je ztracená krása, která se v těch místech kdysi tyčila. Vedl nás Ryan. Většinu doby ale mlčel. Byla jsem na tom podobně. Myslím, že jsem tušila, co se mu honí hlavou. Sama jsem v ní měla docela slušný chaos. Oběma nám chyběl plukovník Michálek. Když byl s námi, mohli jsme se pohádat, porafat, křičet na sebe a vypustit páru s tím, že on nás vždycky donutí smířit se. Jenže teď jsme na všechno zůstali sami, a i když jsme na sebe občas vrčeli, pořád jsme se báli, že to přezhene a náš případný rozchod bude definitivní. Jitřenka tohle nevnímala. Vyrostla v kultuře, kde vztahy byly mnohem méně komplikované. V tom

se koneckonců shodovala s většinou současné populace na celém světě.

„Tam,“ mávl rukou k bývalému fotbalovému stadionu. Prošli jsme mezi dvěma hromadami šrotu ze starých automobilů, kontejnerů, a dokonce dvou rozstřílených bojových vozidel pěchoty. V nich jsme při bližším příchodu objevili několik vydolovaných úkrytů pro ozbrojence, kteří na nás ostražitě zírali. Vůbec celé okolí stadionu vypadalo jako dobře skrytá vojenská základna s hromadou úkrytů pro střelce a pozorovatele.

„Občas se to tu někdo pokusí vyplenit, takže jsou opatrní,“ vysvětlil mi Ryan. Včera jednal s Landauerem, zatímco já se pokusila zdolat Vranu. Doufala jsem, že byl oproti mně úspěšnější.

Před stadionem na nás čekaly dvě mladé dívky. Měly na sobě volné kalhoty a přes sebe přehozené kabáty špinavé od hlíny.

„Jsem Marina,“ usmála se vyšší z nich a podala mi čerstvě umytou ruku. Voněla mýdlem.

Pozdravila jsem ji a nechala, aby nás odvedla do nitra stadionu. Šli jsme hlavním vstupem, který měl v sobě několik bariér z pytlů s pískem a dal se tak výborně bránit. Na konci chodby si obě odložily kabáty na věšák. Aby ne, výrazně se oteplilo. Také jsem si rozepnula vojenskou bundu a nechala se odvést až ke kovovým dveřím pokrytým rží. Když je otevřely, ovanul nás teplý vlhký vzduch.

„No to mě...,“ vydechla jsem a Ryan se jenom vědoucně usmál. Nejspíš včera zažil podobný šok.

Zastavila jsem se a rozhlédla se kolem. Marina a její doprovod se také zastavily a nechaly nás kochat se tím pohledem. Bývalý fotbalový stadion nechali

překrýt skleněnou střechou. Samozřejmě nikde ne-
sehnali příliš velké kusy skla, takže šlo o systém
„pletivo a mozaika“. Střechu tak tvořily různé dlou-
hé železné trubky navášené přes sebe do menších
či větších čtverců a trojúhelníků, do kterých se pak
zařezávaly rozličně velké a nařezané kusy silného
průhledného skla. Nad skleněnou střechou se mís-
ty ještě tyčily solární panely. Tam, kde slunce přes
den nezasahovalo, svítily silné lampy, čerpající svou
energii právě ze slunce. Bývalé ochozy pro fanoušky
byly nyní posety dřevěnými a plastovými kontejne-
ry různé velikosti, naskládanými takovým způso-
bem kolem sebe a nad sebe, aby se k nim snadno
dostávalo světlo i lidé, kteří je chodili zalévat. Díky
skleníkovému teplu a intenzivnímu světlu tu rost-
la hromada zeleniny – okurky, mrkev, celer, petr-
žel, brambory, rajčata, dýně a další kousky, stejně
jako melouny, jahody a spousta dalšího, hlavně ke-
říkového ovoce. Mezi tím vším pobíhaly desítky lidí
ve volném oblečení a o záhony se staraly.

„Fascinující, že?“ řekl po chvíli Ryan.

Setřela jsem si z čela pot, který mi tam během
té chvílky vyrazil. Uvnitř bylo přece jenom výraz-
ně tepleji a vlhčeji.

„Dole mají kotel, kterým vytápí celý stadion,
takže pěstují i v zimě,“ vysvětloval mi nadšeně.
Marina nás ale po chvíli velmi decentně vyzva-
la, abychom pokračovali v cestě. Kličkovali jsme
mezi záhony plnými rostlin a lidmi, kteří v potu
tváře pracovali. Vypadali velmi zaujatě a nadše-
ně pro svou práci. Navíc jsem si nikde nevšimla,
že by měli za zády nějakou ochranku, která by je
sledovala, případně popoháněla k větší pracovní

činnosti. Na ozbrojence jsme narazili, až když nás dívky dovedly ke dveřím vedoucím do vyššího patra. Nad nimi se skvěl vybledlý nápis „VIP zóna“. Dva ležérní chlápci nás odzbrojili a už jenom s Marinou jsme vystoupali do velké kanceláře, v níž nás osobně přivítal Landauer.

„Kapitánko,“ usmál se přívětivě a podal mi ruku. Stisk měl pevný a silný. Já osobně jsem se s ním dosud nikdy nesetkala. Stal se jedním z nejmocnějších mužů Prahy teprve nedávno. Provázela jej ale pověst schopného obchodníka, který vždycky uplatňoval jistý vliv. Nebylo mu ani čtyřicet let. Vysoká zdravá svalnatá postava dokonale zapadala k jeho ostrým rysům a krátkým vlasům. Nikdy jsem neslyšela být jen náznak toho, čím se živil před válkou nebo během ní, ale jeho jméno nabíralo čím dál větší zvuk.

Když jsme se přivítali, popošel k obrovské prosklené stěně, ze které jsme měli dokonalý výhled na celý stadion proměněný v obrovský skleník.

„Kdysi jsem se na tohle místo vypravil jako kluk. Táta sponzoroval zdejší fotbalový klub a vzal mě s sebou na zápas. Seděl tu jeden pracháč vedle druhého s hromadou dlouhonohých modelek, které žily jenom ze vzduchu a z koksu. Myslím, že ten den jsem byl jediný, kdo sem přišel kvůli fotbalu. Cívil jsem přilepený na to sklo a koukal na všechny své hrdiny, kteří měli slávu, peníze a vlastně cokoli, na co si ukázali. Můj táta mezitím oslňoval ony modelky. Vy si ty časy pamatujete, že?“ otočil se na mě zasněně.

Přikývla jsem. Netušila jsem, kam míří, a tak jsem mlčela.

„Vidíte, a zkuste dneska někomu vysvětlit, že světu vládly pěkný holky s dlouhýma nohama a chlapi, co uměli kopat do míče. Budou si ťukat na hlavu,“ ušklíbl se. Pak konečně pohodil hlavou ke koženým křeslům kolem nízkého černého stolu a sám se do jednoho z nich posadil. Přitom skoro neznatelně přikývl na Marinu. Žena odběhla a po chvíli se vrátila s plastovým tácem, na kterém nesla rozkrájený meloun. Jitřenka se na něj podezřívavě podívala, nám s Ryanem ale zazářily oči.

„Nestyďte se,“ pobídl nás Landauer a já hráb-la po trojúhelníčku, do kterého jsem se hladově zakousla. Melounová šťáva mi tekla po bradě i uniformě, ale mně to nevadilo. Cítila jsem chuť, o níž bych už nevěřila, že ji znovu ochutnám.

„Neboj se,“ vyzvala jsem Jitřenku a jeden kousek jí podala. Opatrně si k melounu přivoněla a pak se zkousla.

„Tý jo, tý jo, to je...“ řekla s vytřeštěnýma očima, ale pak se přestala pokoušet popsat novou chuť a spucovala svůj díl melounu takřka vmžiku. Musela jsem ji zarazit, aby nezačala jíst šlupku.

Landauer naše počínání pozoroval se spokojeným pohledem.

„Získat semena nebylo jednoduché. Stálo mě to dost prostředků a energie, ale dnes mi pracháči a obchodníci klidně dají za jeden meloun i dva otrocky. Záleží na kvalitě,“ pronesl spokojeně. Akorát nevysvětlil, jestli myslí kvalitu melounu, nebo daných otroků.

Olízla jsem si melounovou šťávu z úst a vychutnávala si tu kdysi dobře známou chuť, dokud úplně nezmezela. Potlačila jsem přitom nutkání vrhnout

se na poslední kousek a přenechala ho nadšené Jitřence.

Marina mezitím zmizela a my zůstali v někdejší VIP boxu sami.

„Líbí se mi, co jste tu vybudoval,“ řekla jsem. Myslela jsem to upřímně. Stadion na mě učinil opravdu velký dojem.

„Zrovna rekonstruuji dvě staré tovární haly a předělávám je na něco podobného. Výhodou je, že je teď v Praze víc levné pracovní síly než dřív,“ odvětil.

„Otroci?“ nadhodila jsem.

Přikývl.

„Ano, otroci. Pro mě dělají jenom otroci. Ti, co pro mě dřív dělali svobodně, si raději nechali dát mou otrockou značku. Chrání je to. Na ulici není bezpečno, ale na můj majetek si nikdo nedovolí,“ vysvětlil.

„Protože jim pak už nikdy neprodáte meloun?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou.

„Ne, nechám jim vyhodit dům do povětří a zmasakruji celou jejich rodinu. Jakákoliv jiná reakce se dnes považuje za slabost,“ usmál se a mně meloun v žaludku náhle zkysl.

„Takže mě asi nepodpoříte,“ řekla jsem po chvíli.

„Podpořit vás by byl projev slabosti,“ pokrčil rameny.

„Zdá se, že dnes může být všechno projevem slabosti,“ povzdechla jsem si. Landauer se ušklíbl.

„Je to tak. Mezi pět nejmnocnějších mužů města jsem se dostal díky tomu, že jsem to pochopil. Vy ne. Když se do Prahy dostala zpráva, že umřel hr-

dina z Istanbulu a že jste v Brně zrušili otroctví, každý si okamžitě vyvodil, že jste slabá, že to, čeho jste dosáhli, brzy skončí. Je vlastně div, že jsme se vás vůbec rozhodli dnes přijmout na radnici," pronesl nakonec tvrdě.

„Hm," zamručela jsem. Na to nebylo moc co říct.

„Ale třeba ostatní nakonec přesvědčíte. Když budou pro, já se přidám," usmál se nakonec smířlivě.

„Nebude to projev slabosti?" zeptala jsem se.

„Ne, bude to projev rozumu, nejit proti ostatním," odvětil a pak prudce vstal. Pomalu jsme se také zvedli a vyrazili ke dveřím.

„Slyšel jsem, že včera v noci jste se dostala do střetu s milicí," zastavil nás, když už jsem sahal po klice. Pokrčila jsem beze slova rameny.

„Poznala jste prý i pana Talbota. Velmi zajímavý člověk," nadhodil Landauer. Měl přitom takový zvláštní výraz. Vůbec jsem netušila, kam těmi slovy míří.

„Ano, zajímavý a pohostinný," pronesla jsem neutrálně.

„Buďte opatrná, umí být i nebezpečný, velmi nebezpečný," zašeptal nakonec a znovu se posadil do křesla. To znamenalo, že audience je u konce. Prošli jsme dveřmi, za nimiž na nás čekala Marina. Během cesty přes stadion vyndala z kapsy zažloutlou obálku.

„Co je to?" zeptala jsem se, ale ona mě jenom pobídla, abych se podívala sama.

Nacházelo se v ní deset melounových semínek.

„Politika je vzrušující jako válka a stejně nebezpečná. Jenže ve válce vás mohou zabít jen jednou. V politice mnohokrát.“

(Winston Churchill)

S Landauerem jsme se opět viděli o čtyři hodiny později. Přes Tržiště jsme prošli do naší staré hospody, kde jsme se kdysi s plukovníkem Michálkem snažili najít klid, ale nepodařilo se nám to. Místo bylo spálené a dokonale vypleněné. Pokud zde po našem útěku cokoliv zůstalo, mrchožrouti to našli a vybrali. Bylo mi z toho tak zatraceně úzko, že jsem si zapálila cigaretu. Beze slova jsme zde chvíli postáli a vrátili se zpátky do Centra. Muse-li jsme přitom projít přes tři četnické checkpointy. Naštěstí nás dnes čekali.

Centrum vypadalo naprosto jinak než okolní části Prahy. Nejen, že se tu nepovalovaly odpadky a netoulaly lidské trosky, ale obyvatelé zde vypadali velmi čistě. A voňavě. Ještěže jsme se s Jitřenkou po mnoha dnech pořádně umyly, protože jinak bych si mezi lidmi z Centra připadala jako odpad odněkud z kanálu.

Bylo to fascinující. Ti lidé tady za ochrannou sítí checkpointů vypadali jako z jiného světa. Třeba oblečení měli velmi čisté, a mnohdy i nově a velmi vkus-

ně a kvalitně ušité. I tady se nacházelo tržiště, ale nesmrděly z něho vývary z plesnivého masa pochybného původu. Tvořily jej prostorné stánky, kde prodávali upravení lidé s otrockými značkami. A zboží měli čerstvé. Mimo jiné šlo i o ovoce a zeleninu.

„Ty bláho, fakt jsme sežrali meloun v ceně tří otroků,“ hvízdal Ryan, když jsme jeden takový stánek míjeli a koukali na cedulky s cenami v pražských stříbrňácích. U stánku zrovna stála dáma v rozložitých bílých šatech. V takových se mohla pohybovat jenom v Centru. Navíc jí spodek musely přidržovat dvě dívky, aby ho nevláčela po zemi a neušpinila. Po boku jí šel šestnáctiletý mladík – i on měl otrockou značku – a nesl proutěný košík pro nákup. Dáma obezřetně pozorovala melouny a občas na některý zkušeně poklepala. Ryanova slova v ní vzbudila docela slušné opovržení.

„Co sem dneska pouští za lidi?“ vypustila do větru zhnuseně a pohledem sjela Ryana od hlavy až po paty. Nakonec dodala: „Komu sloužíte?“

Trošku mě tím překvapila. Nechtěla jsem před schůzkou s šéfy radnice vyvolávat další problémy, ale nemohla jsem si pomoci.

„Armádě České republiky. A vy jste čí šlapka?“ ušklíbla jsem se.

Dáma málem omdlela. Otrokyňě pohlédly vyděšeně k zemi, mladík propukl v regulérní paniku.

„Co si to dovoluujete? Víte, kdo já jsem?“ zeptala se. Zvláštní, že tuhle větu člověk nepřestával od nafrněných pitomců slýchat ani po třetí světové válce.

„Ne, a ani mě to nezajímá,“ usmála jsem se, vytočila na svých kanadách parodické pukrle, jako

jsem to vídala ve starých filmech, a vyrazili jsme pryč. Nejspíš to té krávě vyrazilo dech natolik, že na nás ani nezavolala četníky.

Zamířili jsme k budově radnice a už se raději ničím nezdržovali. Čím blíž k samotnému centru nové Prahy jsme však byli, tím počet lidí na metr čtverečný houstl. Minuli jsme dokonce toho tlustocha v saku ze včerejška. Někam spěchal za doprovodu pěti milicionářů, takže o nás ani koutkem oka nezavadil. My ale zavadili o zácpu na úzké cestě mezi dvěma opravovanými domy. Byly trochu jako z jiného světa, protože se na nich skvěly čerstvě vypálené oranžové cihly a parta zedníků na kymácejících se lešeních nahazovala na oba novou omítku. To lešení právě způsobilo, že lidé proudící na všechny strany se ocitli ve velmi úzkém hrdle lahve. Do toho ještě uprostřed někdo zkoušel projít s nosítky. Šlo původně o nějaký malý elektromobil, jaké se vyráběly ke konci války, kdy všechna nafta a benzin musely na frontu. Auto někdo vykosťtil, nově nalakoval, vybavil tmavými skly a obdařil dvěma dlouhými zelenými trubkami. Na ramenou je neslo deset chlapů. Před nimi stál chlápek s cylindrem na hlavě, v černém fraku a s dlouhým bičem. Nikoho s ním před sebou ale nepopoháněl, protože nejspíš narazil na lepší společnost, kterou nebylo radno udeřit bez ohledu na to, koho nesli ostatní otroci za ním. Připomnělo mi to šílený Žolíkův kočár tažený čubkami, ale na něj tahle nosítka ještě pořád neměla.

Centrum si vážně žilo naprosto jiným životem, vystavěným na luxusu a jistě civilizační úrovni. I otroci, kteří se tu všude pohybovali, vypadali

mnohem lépe živení a oblečení než spousta svobodných lidí ve zbytku Prahy. Dokonce i lidé, co by se dali považovat za žebrající umělce, tu měli styl. Šlo o dvě mladé dívky, které hrály na housle břesknou melodii, a chlápek v buřince, který se klaněl lidem okolo a ukazoval k futrálu na housle, aby do něj mohli hodit nějaký obnos. V ulicích mimo Centrum člověk narazil tak maximálně na jednohého harmonikáře, co dostal starou bramboru, a ještě hozenou z dálky, protože strašně páchl. Jenom samotné housle musely mít neuvěřitelnou cenu.

* * *

Dorazili jsme k radnici. Před ní postávali četníci ve slavnostních modrých uniformách. Nešlo o žádné pozůstatky z války, ale nově vyrobené oděvy ze Svobodových továren. Vybavení měli špičkové – americké útočné pušky AR-15. Koukla jsem na Ryana. Při pohledu na ně se mu rozšířily zorničky. On sám dnes měl, stejně jako my, jenom revolver.

„Jméno?“ zeptal se jeden z chlápků. V ruce držel funkční tablet a díval se na mě částečně skrze něj. Vyslovil to přitom jako „jmÉÉÉÉÉno“.

„Alice. Čekají na nás.“

„Alice a dál?“ zajímal se chlápek.

„Kapitánka Alice Krejčířová, vrchní velitelka Armády České republiky. Stačí vám to takto?“ zavrčela jsem. Raději jsem se přitom neohlížela na Ryana. Použila jsem totiž své příjmení za svobodna, ke kterému jsem se vrátila po našem rozvodu. Ani netuším, jestli vůbec věděl, že jsem to

udělala. Nijak jsem tuhle skutečnost nerozpítvávala ani před plukovníkem Michálkem.

Četník s tabletem se ušklíbl, jako bych mu nabíla do obličeje.

„Něco takového už dávno neexistuje,“ poučil mě. Poslední slovo pak pronesl jako „neExistuje“.

Mlčela jsem. Hošan vypadal, že si možnost buzerovat pro něj bezvýznamné návštěvníky užívá. Jezdil prstem po tabletu, nejspíš aby všem ukázal, že tuhle věc, stále ještě funkční, má on, a ne nikdo jiný, a pak se zatvářil jakoby překvapeně, když tam objevil moje jméno.

„Musíte odevzdat všechny zbraně a projít tělesnou prohlídkou,“ pronesl. Tentokrát mluvil jako příčetný člověk.

Pokrčila jsem rameny a předali jsme mu všechny naše revolvery, náboje i nože. Pak jsme se nechali prošacovat a nakonec dorazil muž, který nás zavedl dovnitř. Tenhle měl na sobě červenou uniformu s dlouhým frakem. I jemu se na krku skvěla otrocká značka. Typické euro s přidaným symbolem majitele. Tenhle měl velké H, jako Haidler. Toho zmrda jsem vážně neměla ráda. Obchodoval s otroky a jeho parta plenila svobodné farmy v dalekém okolí. Před rokem převzal velení pražských četníků, ze kterých udělal svou soukromou armádu, i když jsem slyšela, že někteří ho pořád příliš neposlouchají a stále věří v jistou nezávislost, kterou měli před lety.

„Prosím, očistěte si boty,“ prohlásil a zpražil nás pohledem. Evidentně jsme mu nebyli dost dobří. V předsíni nám alespoň ukázal kartáčový čistič na boty, kterým jsme všichni svá bagančata